

STATEMENT

El meu projecte a Can Serrat ha consistit en un estudi holístic al voltant de les persones intuïtives. Què vol dir i què implica estar amb contacte amb la intuïció. En forma d'assaig he traçat un recorregut que comprèn la vessant biològica i conductual dels humans més creatius com a base per aprofundir cap a les realitats més subtils que són els veritables puntals de la seva naturalesa.

TITLE

“L'espectre del Boig”

SAMPLE TEXT

En el nou ordre de les grans urbs, el nostre camp d'experiència prehistòric es va veure reduït a proporcions minúscules. I és comprensible. La hiperconnectivitat neuronal és una arma de doble tall. D'això en parlava Rosa Montero en el seu llibre *El peligro de estar cuerda*. Ens mostra com el mecanisme que concedeix imaginació indomable, sensibilitat i aspiracions idealistes ens pot convertir en un simi que pateix més del compte. No obstant, la manca total d'aquest risc ens condemna a ser éssers tan còmodes amb l'*status quo* com mediocres. La gent amb un *software* primitiu sovint ha reaccionat al canvi d'hàbitat amb neurosi, de la mateixa manera que ho fan els animals salvatges en captivitat. Els podem observar donant voltes sense parar en el seu recinte o patint malalties estranyes.

Sense anar més lluny, els individus que presenten la intuïció com una de les seves funcions cognitives junguianes principals són presa fàcil de les malalties físiques i psicològiques habituals (ansietat, depressió, acné, diabetis...) en les poblacions indígenes que han hagut d'adoptar estils de vida moderns.

Avui, els problemes de salut mental no afecten sols els individus del grup mencionat. Aquesta epidèmia ha estat provocada en gran part per uns canvis dràstics en les últimes dècades (transició a la tecnocultura, distanciament social, pèrdua de valors...) que abans tenien lloc en intervals de milers d'anys. Sigui com sigui, els intuïtius han estat els 'inadaptats' originals. Els autistes d'ara i els esquizotímics del segle passat. Persones que no poden ser felices complint amb les expectatives socials i si poguessin triar es retirarien en una cabana com va fer Ludwig Wittgenstein.

Una de les seves crisis vitals pot ser el moment en el qual un intuïtiu es retrobi amb l'espiritualitat. Sempre hi tornen. No com un simple consol infantil, sinó per contactar amb la seva veritable essència. Això és que per damunt de tot, un humà intuïtiu és un humà altament espiritualitzat. En aquest capítol, per explicar les particularitats perceptives i creatives de la gent intuïtiva, hem estat apel·lant a la falta de poda neuronal durant el desenvolupament. És cert que un nombre més elevat de sinapsis en les tomografies ens permet veure trets físics en la morfologia cerebral que reflecteixen un funcionament mental singular. Tanmateix, no tot comença i acaba al cervell com si fos una màquina aïllada sense connexió amb l'entorn.

La idiosincràsia dels intuïtius és precisament simptomàtica d'un ordre cosmològic que es manifesta. La imatge visualitzada per una persona sinestèsica és susceptible de delatar quelcom més transcendent que una simple barreja sensorial nascuda de la unió entre neurones dispars. En el meu cas, amb la música i els sons puc arribar a visionar imatges mentals en forma de seqüències geomètriques i símbols poderosos que contenen un missatge potent encriptat. Es tracta d'una informació no verbal deduïble per intuïció a l'instant.

En els nostres temps, s'està començant a sospitar massa que la consciència no emergeix del cervell. No és del tot demostrable en la dimensió material, però tampoc podem pretendre validar qualsevol experiència o fenomen amb una explicació científica. Hi ha una inèrcia social d'herència il·lustrada que ens empeny a fer-ho i al seu torn, el canvi de paradigma vital amb el pas al neolític continua fent estralls. Es podria considerar la sortida del Paradís històrica on després de menjar la poma del coneixement racional ens vam creure separats del cosmos i vam oblidar el ritme natural del present.

Una bona vida pels agricultors sedentaris implicava estatus i béns. Així es va passar a viure per tenir, per aparentar, per esdevenir. En l'actualitat, sembla que només científics, doctors i exbanquers tinguin dret a parlar d'espiritualitat, quan potser els més capacitats són els artistes. Ells viuen per ser. Ho sàpiguen o no, quan creen una obra honoren directament el no-res d'on emergeixen totes les coses. La intuïció també atorga prodigis mundans per l'empresari bilionari. És molt probable que els atribueixi al seu IQ superior i l'ego el mourà a prendre decisions d'ètica dubtosa sobre la humanitat. En canvi, mentre els artistes hi siguin, hi haurà resistència per evitar que la IA i els transhumans ens suplantin. El valor de tenir ànima impedirà que espècies alienes ens estudiïn el dia de demà com els fantasmes de nosaltres mateixos.